

מילים לרוני

רוני היי, אתה יודע כמה אני לא סובל הספדים, הרי דברנו על כך. זוכר?

אז אני אזכיר לך: התאריך 4 ליולי 1982. היום ה-31 למלחמה הארוכה ההיא - "שלום הגליל". בתוכנית צה"ל, לכבוש את הטרמינל של בירות ולטובת המבצע, אני עם הגדוד שלי בדאמור, דרומית לבירות. השמועה אומרת שאתה נמצא בסביבה. מצאתי תירוץ לבקר אותך שם על חוף הים, ביקור שעליו חטפתי נזיפה אבל זה עניין את הסבתא שלי.

ישבנו שם ודברנו על מה שהולך להיות. היה ברור שאנחנו אכן נכבוש את הטרמינל אבל זה יעלה לנו בהרבה הספדים. בעוד אני מדבר אתך על ההספדים הצפויים, אתה יושב מולי וצוחק. על מה אתה כל כך צוחק, שאלתי, ואתה עונה לי בין פרץ צחוק אחד למשנהו: אני כל הזמן שומע את השיר - מה הדאעוין שלך? וזה פשוט משגע אותי.

ואמנם ככה באמת ראית את הכל, כלומר הכל דאעוין ולא צריך לקחת הכל כל כך ברצינות. אבל אתה יודע מה? אני מוסיף, בוא נשים לפחות עין אחד על השני בזמן כיבוש הטרמינל. אתה הסכמת. החלפנו בינינו את מספר הטנק שלך ומספר הנגמ"ש שלי ונפרדנו, כשאנו מתכננים להיפגש בטרמינל הכבוש. כמה שעות לאחר מכן זאת צפונה למקום שבו נפגעת על-ידי אותו צלף. אני לא ידעתי.

למחרת הגיע יהודה עדר עם דייויד ברוזה ויהונתן גפן לבדר את החיילים בשטח. יהודה תופס אותי בצד ומספר לי שנפגעת. בידור בידור, אבל מה ששמעתי מיהודה לא בידר כלל!

יום לאחר מכן, לאחר שכיבוש הטרמינל נדחה, קבלתי 48 שעות וניצלתי אותם לבקר אותך ברמב"ם. אף פעם לא ראיתי אותך כל כך רציני. הסתובבת מול החלון בקללות עסיסיות. עקב כך סרבתי לקבל את אות המלחמה מהמג"ד שלנו פיני. אות מלחמה? כשאתה חוטף כדור בראש?! הרגשתי אשמה נוראית. הרי הבטחנו שנשמור אחד על השני ואתה הולך וחוטף ככה? כן, גם כעסתי עליך בשל כך. אבל היום, כשאני פונה אליך, אני רואה אותך עם חיוך גדול מקשיב לאותו שיר "מה הדאעוין?".

רוני, עבדת קשה במשך שנים כדי להמשיך, כולל ההליכה עם המקלות שבקשת ממני, זוכר? אתה לגמרי לא דאעוין. אתה אמיתי לגמרי וככה תישאר עבורי.

מאחל לך לפחות עכשיו לנוח על משכבך בשלום

דוד אלמן